

Шарудило Артур Олександрович, Арчі

Артур народився 20 червня 1996 року в м. Димитрів, наразі Мирноград.

Батько працював шахтарем, я вчителювала. Коли синочку було кілька місяців, ми перебралась у село Полтавка.

В дитинстві був веселим, грайливим малюком. У іграшковому арсеналі мав бойові машинки, солдатиків, автомати, пістолети, кайданки, вирізав з картону собі шеврони, Синочок змалечку знав, що захищатиме слабших, свою державу. Запам'ятався випадок, коли Артурчик попросив купити йому військовий мундир для ігор. Та знайти його на дитину не вдалось.

То що ви думаєте? Він заявив, аби взяла гроші з його скарбнички і пошла власноруч. Що й зробили.

Після закінчення школи вступив до Дніпропетровського університету внутрішніх справ, а по закінченню навчання Артурчик працював у м. Лиман в оперативному підрозділі. У вільний час займався спортом, багато читав, цікавився психологією.

У 2019 році Артурчик підписав контракт із ЗСУ, дістав позивний «Арчі». Служив у складі 92-ї окремої механізованої бригади імені кошового отамана Івана Сірка. І паралельно навчався в Академії сухопутних військ у Львові де отримав дуже серйозні травми суглоба, була операція, реабілітація...мав всі підстави для звільнення, але чути про це не хотів...

За місяць до великої війни синочок востаннє був удома. Провели всі Новорічні свята разом. Розповідав, що тепер він на посаді командира гранатометного відділення. Спитала Артура, чи буде вторгнення, він відповів, аби не хвилювалась. Що навіть якщо і буде, то Україна переможе.

16 січня 2022 році я в останнє бачила свого хлопчика, останній раз відчула його обійми і легкий поцілунок зі словами «Мамуль, бережи себе»

Синочок брав участь в обороні Харківщини її населених пунктів від російських окупантів: Гракове, Ртищівка, Дачне, Стара Гнилиця, Коробочкіне, Куп'янськ... Артурчик часто казав, що він на своєму місці, що його оточують хоробрі побратими, яким він довіряє.

20 червня 2022 року у Синочка був День народження. Я написала привітання. Через декілька годин він відповів, що йде у контрнаступ, а це може бути дорога в один кінець. Додав, що любить нас дуже. Тоді Артурчик вижив і отримав позивний Арчі, мав контузію, але поля бою не покинув вів контрольований вогонь по ворогу, в той час коли виносили поранених і загиблих побратимів з поля бою. Лікуватися не хотів, бо мав бажання відомстити за кожного полеглого побратима...

Життя мого Синочка обірвалось 5 жовтня 2022 року біля села Степова Новоселівка. Бій був не рівний. Дуже страшно це усвідомити, але Артурчик знав, що це його останній земний день життя, останній бій... Він попрощався зі своєю дівчиною, дав їй настанови... роздав всі свої військові речі побратимам, навіть записав відео для мене... я це зрозуміла коли отримала речі після загибелі, переглядаючи відео в його айфоні.

Прочитавши листа від командування де описується як мій Артурчик загинув, я не вагаючись склала петицію до Президента України щодо надання почесного звання Героя України Синочку, бо вбачала саможертвність це і є визначний вчинок, але відписалися що за героїзм нагородили орденом Мужності III ст... Я вдруге склала петицію зібрала 25000 підписів небайдужих людей, але комісія з геральдики не вбачила визначного вчинку в діях Синочка...дуже боляче і прикро. Коли складала петицію мала на меті увіковічити пам'ять Синочка для нинішніх і майбутніх поколінь українців бо Арчі не встиг створити сім'ю, а я не вічна... хотілось щоб учні відкривши підручники з історії України там бачили імена Героїв, прізвищами яких писалася історія України...але...

Життя моє зупинилося в ту хвилину, коли отримала сповіщення про загибель сина. Кажуть, час лікує. Ні, це неправда навпаки загострення розуміння, що ніколи не почую, не побачу, не обійму і не скажу як сильно люблю своє Сонечко...і тоді знову розпач, спустошеність...але говорю собі, що треба жити тепер і за свого синочка Артурчика, втілити його мрії...пишу вірші, веду монологи з фото, молюся за спокій його душі, допомагаю його побратимам...і чекаю нашу Перемогу, щоб увіковічити пам'ять Синочка, створити реабілітаційний центр для військових і їх родин...

Вірю в Перемогу України, нашу Перемогу...інакше не може бути...бо заплачено життям наших дітей чоловіків, братів, сестер. Слава ЗСУ! Слава Україні!

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ УКРАЇНИ!

*Спогади мами, Боклащук Віталії
Іванівни*

